

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

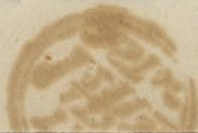

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 17. Ut kommer hvarje Söndag. Göteborg den 27 April 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

Prins Jerome Napoleon.

Krim-Girai.

Krims historia har uti den store khan, hvars lefnadsbild en historisk författare, Theodor Mundt framställt, en märkvärdig gestalt att uppvisa, uti hvilken kampen mot Ryssland redan i en tidigare period synes fullständigt utpreglad.

Redan Fredrik den Store hade fallit på den tanken, att i Krim antända en strids-punkt mot Rysslands magt, hvartill Krim-Girai, genom sin beundran för Preussens konung och genom ett särskilt gesandtskap till honom, under ledning af hans barberare, väsendtligen hade uppmuntrat. Detta skedde under ett af de olyckligaste skiftena af Sjuåriga kriget, och konung Fredrik ansåg det utslag, som Tartarerna skulle gifva, för så viktigt, att han sände en ung officer, baron Alexander von der Golz, med ett budskap till Krim-Girai på Krim.

Fredrik den Store ville icke blott för-må den krigiske khanen att med sina vil-da horder infalla i Ryssland, utan han hoppades tillika härigenom äntligen kunna indraga porten, som hittills hade vägrat att ingå en allians med Preussen, i verksam fiendtlighet mot Ryssland. Preussiska politiken visar sig tvetydig i denna den egentliga början till de orientaliska förvecklingarne, uti hvilka Preussen för-öfrigt, erkännande sin nya europeiska ställning, verksamt nog deltog. Ty under det att Fredrik den Store, drifven af det sjuåriga krigets faror, ville på denna punkt underblåsa kampen mellan Ryssland och Turkiet, trodde han sig icke långt derefter, för att frambringa en mot-verkan mot Österrike, böra inleda Rysslands maktinflytande i Tyskland.

Baron von der Golz har kvarlemnad en utförlig berättelse om sin sändning. Utrymmet medgifver icke att här följa dess enskildheter, huru intressanta dessa än äro med afseende på beskrifningen öfver Krims geografiska och ethnografiska beskaffenhet vid en tidpunkt, då detta egentliga land ännu var fritt och ännu icke underkastadt ryska herraväldet.

Golz'ska beskickningens öde är en högst underhållande roman, framställande på ett besynnerligt vis orientalska och occidentalska seder och tendenser. En förolyckad theolog och äfventyrare, en herr Boscamp, som residerade i Baktschi-Sarai såsom preussisk agent, gaf åt de sväfvande un-

derhandlingarne och händelserna äntligen det för Preussen olyckliga resultatet, hvars framställning vi ur Mundts bok här skola återgifva.

Man hade slutligen förmått Krim-Girai att bryta upp mot österrikiska gränsen, och hans marsch leddes så lyckligen af preussiska ombud, att khanen med sin här inträffade den 29 Juli 1762 till Kaw-schany, en vid Botna belägen och fyra mil från Bender aflägsen stad, hvarest Krim-Girai egde ett slott, som nyss för-ut på hans befallning blifvit byggt och uti hvilket han uppslog sitt högkvarter.

I detta med slösande prakt och skön-het utstyrda palats drog nu khanen högtidligen in och förblef en längre tid osynlig för konungens af Preussen fullmäktige.

Dessa hade tagit logis i staden och kunde för ögonblicket blott inskränka sin verksamhet till ett strängt iakttagande af allt det som föregick omkring dem.

Sedan några dagar tycktes i det palats, som inneslöt Krim-Girai, åtskilligt föregå af egendomlig natur.

Abdullah Effendi, som hittills vistats i Constantinopel, hade derifrån återvänt med underrättelser, som tycktes ntöfva en afgjord verkan på khanens beständigt vacklande beslut.

Så mycket som kunnat utrönas genom de spioner, som Boscamp förstod att underhålla i khanens boning, hade plötsli-gen i Constantinopel ett fullkomligt för-ändradt tänkesätt insmugit sig, hvilket helt och hållet åsidosatte den under arbete varande alliansen emellan Preussen och porten och tycktes till och med o-möjliggöra hvarje derå grundadt krigiskt företag.

Detta hade genomdrifvits genom franska gesandens i Constantinopel inflytan-de, hvilken redan underrättad om de mellan Preussen och Krim uppgjorda militä-riska aftalen, hade begagnat tillfället för att vinna ett afgörande inflytande på sul-tan Mustafa III:s vekliga och drömman-de lynne.

Storherrens förnämsta favorit, som icke gärna förgäfves framställde någon bön, hade för en ofantlig summa låtit muta sig för detta ändamål, och denne hade djerf-heten att samma dag, som var utsatt till allianstraktatens undertecknande mellan Preussen och porten, med uttrycksfulla åhörder och tårar i ögonen kasta sig till

sultanens fötter, besvärjande honom att afstå från förbundet med Preussen och derigenom undvika en intrassling, som blott skulle bereda Turkiet de största fa-ror och förluster samt indraga riket i ett kostsam och vidtutseende krig.

Änskönt storvisiren Hamid Hassan Pa-scha och mufti Bekir Efendi Sade Ahmed, som begge hade talat för alliansen med Preussen, använde allt sitt inflytande för att ännu lifligare förorda densamma, tycktes dock sultanen plötsligen fast besluten emot denna tanka och återvände heldre till sina favoritsysselsättningar med litte-ratur och de af honom påbörjade bygg-nadsföretagen, än att vidare skänka ge-hör åt hvilken krigisk föreställning som helst.

Underrättelsen härom hade i slottet vid Kaw-schany gjort det märkvärdigaste in-tryck på khanens lättretliga och vankel-modiga lynne.

Härtill kom ännu en annan omständig-het, som synnerligen mot Boscamp hade retat honom och som så mycket lättare förmådde honom till ett fränstötande och förolämpande uppförande mot de preus-siska sändebuden.

Krim-Girai, som hade den vanan, att om aftonen eller natten företaga ensäm-ma promenader, för det mesta under för-klädnad, genomströfvade, äfven vid detta tillfälle, Kaw-schany's gator, och stannade, för att lyssna på ett högt skratt och jub-lande, som skallade honom till mötes från ett af husen.

Snart hörde han särskilt en fruntimmers-röst, som i de ljufvaste och mest smäk-tande uttryck sjöng en tartarisk visa, accompanerad af en zitra, och Krim-Girai, som lätt var retad till hvilket äf-ventyr som helst, kunde icke afhålla sig från, att med ett raskt språng klättra upp på husets balkong och kasta en blick in genom det blott till hälften förhänge fönstret.

Hvad han här såg var nog, för att på det högsta uppväcka hans vrede, och med möda kufvade han dess ögonblickliga utbrott.

Khanen märkte, att han här befann sig vid preussiske sändebudet herr von Bos-camps hus. Krim-Girai igenkände till sitt lifliga missnöje, att Boscamp hade låtit tolken Arlands hänförande dotter, för hvars skull några månader förut en häf-

tig tvist uppkommit dem emellan, komma efter sig till lägret i Kawsehany, hvilket helt och hållet stridde mot det uttryckliga aftal, som uppgjordes, då tvis'en om Seinebs egande bilades.

Khanen hade dengången lofvat att afstå från Seinebs egande för sitt harem på det vilkor, att Boscamp äfven skulle försaka den sköna tartarflickan, hvilket dessutom skulle uppväcka förargelse såsom stridande mot landets seder.

Denna förlikning, som tycktes varit påkostande för khanen, hade Boscamp nu öppet brutit, i det han syntes hafva faststat den förföriska sköna vid sig med så fasta band, att hon till och med hade följt efter honom i lägret.

Den scen, som Krim-Girai en stund betraktat med stigande harm, var visserligen icke egnad att ånyo stärka den hos khanen af förnuft och politik fattade likgiltigheten för Seinebs behag.

Hon visade sig för honom, i detta glada lag med sina preussiska vänner, ännu mera lockande och förtjusande, än han nånsin sett henne.

Hon bar i dag en svart duk med rött broderi såsom turban kring det glänsande, pittoreskt flätade håret, hvarigenom hennes uttryck erhöi ett oemotståndligt behag; en trångt åtsittande klädning, hvilken troget aftecknade den sköna kroppsbbyggnaden, gjorde henne ännu mera hänförende.

Utomdess prunkade på hennes hals och bröst ett dyrbart smycke, som ännu mera upphöjde hennes bländande färging. Hon sjöng och dansade till cittran, och utvecklade härvid så förtrollande behag och skalkaktighet, att Krim-Girai slutligen icke kunde längre uthärda att dröja som åskådare, utan hoppade åter ned från balkongen, gifvande sin vrede luft i högljudda förbannelser.

Khanen skyndade nu derifrån och lofvade sig sjelf, att låta hämnaden följa detta ögonblick raskt i spåren.

Sin omätliga förargelse lät han redan under vägen, då han visiterade skyltvakterne, bryta ut öfver några snarkande tartariska soldater, som han fann, med sina långa tobakspipor i munnen, slumrande vid sidan af sina dromedarer. De senare jagade han upp med slag af värjan, så att de med förfärligt buller föro upp och bortslängde de vid deras sida sofvande soldaterna ett långt stycke. Krim-Girai lät denna förskräckelse öföföjas af ett högljudt skratt, hvarefter han försvann i mörkret för att återvända till slottet.

Knappt hade han hunnit dit, innan barberaren Mustapha Aga, hans förtrogne, erhöi uppdraget att genast med en portschäs och några drabanter begifva sig till

herr von Boscamps hus samt med våld och utan afseende på motstånd bortföra den der befintliga Arlands dotter; men derefter genast aflemna henne i slottets seralj.

Tillika tillsades barberaren att tillsäga de preussiska sändebuden, att khanen följande morgon ville gifva dem audiens i sitt palats.

Dagen efter visade sig Golz, Boscamp och major Samogy, Preussens tredje fullmäktige, vid den beramade timmen i slottet och mottogos af khanen med en på hans höga panna hvilande skugga, som ej tycktes lofva något gynnsamt mottagande.

Herr von Boscamp trodde sig böra förekomma denna hotande storm och bad om tillåtelse att först få frambära ett besvär, emedan under förlidna natten palatsets beväpnade drabanter hade inträngt i en gesandts hus, hvilket annars i alla civiliserade länder är fridlyst. Den honom tillfogade skymfen är så mycket större, som den tillika var förenad med ett våldsamt bortförande af en person, som står honom mycket nära och till hvars förolämpande ingen eger rättighet.

Krim-Girai åhörde honom först med en tigande men förkrossande blick; hans ögons hemiska rullande förkunnade hela tyngden af det hos honom mognade beslutet.

Derpå yttrade han efter en lång, ängslig tystnad: "Det är ett misstag, om ni, mina herrar, ännu vilja betrakta er såsom min gode broder, konungens af Preussen lagliga gesandter. Jag har redan länge sedan förklarar eder, att jag här blott kan anse er som mina gäster eller mustaphirs; ty politik och krig vilja ej rätt slå an med eder, mina herrar, och vinden blåser just nu så fransk i Constanti-nopel, att jag skulle blottstjälja mig och mitt folk alltför mycket, om jag tvärt emot storherrens uttryckliga förklaring ville inlåta mig i krig. Men såsom gäster höll jag eder i all ära och förlitade mig äfven på eder, att ni inte skulle träda mitt lands seder eller min persons anseende för när. Men en bland eder, mot hvilken jag just nu med min nickning på hufvudet betygar mitt missnöje, har genom sitt uppförande hänat, förolämpat mig, ja till och med brutit sitt till mig gifna hedersord. Jag befäller alltså honom, att ännu i dag, ja i denna timme och minut afresa från Kawsehany och vid sitt hufvuds förlust aldrig mera visa sig på mitt område.

Med dessa ord gjorde khanen med handen en rörelse, som för herr von Boscamp var så hotande, att denne genast fann hvarje motstånd ändamålslost.

Krim-Girai vände sig dock, utan att vidare bry sig om honom, med den mest förekommande vänlighet till begge de andre herrarne och bad dem, att de icke af det passerade skulle låta bortskrämma sig från hans gästfria hof.

Men herr von Golz förklarade, att detta numera vore en omöjlighet, alldenstund de i går genom en depesch hade fått konung Fredriks omedelbara befallning att oförtöfvadt anträda sin hemresa.

Då khanen hörde detta, framtrödde den godmodighet, som i grunden var hans väsen, åter i fullt mått.

Han förklarade, i det han räckte dem

handen, att han blott med den största ledsnad skulle skiljas från herr von Golz och major Samogy och att blott den tanken tröstade honom, att nu genom dem hans försäkran om den beundran och vänskap han hyste för deras store konung bäst skulle frambringas till denne.

Tillika bad han Golz hålla tillgodo med tvenne cirkassiska hästar med sadelmundering, hvilka genast framfördes. Äfven tillade han, att han skulle låta eskortera dem till polska gränsen.

Golz kände sig verkligt rörd vid detta afsked, vid hvilket khanen ådagalade så mycken naturlig och hjertlig känsla.

Redan följande dagen bestämdes till afresan.

Detta var den siste store khan, som beherrskade Tauriska halfön, innan den togs i besittning genom Katharina af Ryssland.

(Införes på begäran.)

Rostocks Helsebrunn och Badinrättning

belägen i en naturskön trakt på Dahlsländ, $4\frac{1}{2}$ mil från städerna Wenersborg och Åmål, öppnas till begagnande den 15 Juni och upphör den 15 Augusti innev. år. Inom Brunnslokalsens område äro att tillgå 60 st. möblerade rum till nedsatta priser, neml.: alla sammanhängande rum 40 sk., enkla hörnrum 32 sk., samt alla andra 24 sk. pr stycke och dygn beräknade. För varma gyttebad pr månad 15 rdr och extra bad 30 sk., med undantag af badrummet No 4 der månaden kostar 18 rdr 36 sk och extra bad 36 sk. Bad i allmogens rum äro nedsatte till 16 sk., gyttebad till alla bad inberäknad. För drickning ur Salong- & Wilhelmina-källan, för månad 5 rdr och för den yttre källan 2 rdr 24 sk. Plats i omaibus för en timmas åkning kostar 12 sk. Uti Societetslokalen finnes tidningar, såväl som godt fortepiano, entrépriset dertill är 3 rdr för äldre och hälften för barn. Hyra för spilt och höskulle för en häst 3 rdr, vagnshyra för ett fyrhjuligt åkdon 4 rdr, ett tvåhjuligt 3 rdr pr månad, gyttebad 2 rdr pr kanna, samt vatten ur källorna här vid brunnen 18 sk. för hel- och 12 sk. för halfbutel, glas inberäknadt. Alla priser äro i rgs, och finnes äfven biljard, kagelbana och god restauration, men all sorts linne, äfvensom kouvert, torde de besökande godhetsfullt medtaga.

Hr Doktor Friedländer i Göteborg har benäget åtagit sig läkarevården under hela sejouren, och må slutligen anföras, att vid brunnen finnes att tillgå intyg, ej mindre af Herr Professorn och Ridd. Malmsten i Stockholm och Herr Doktor Lang i Göteborg, än af Herr Doktor Molin i Wenersborg och Hr Doktor Thunberg i Göteborg, hvilka innehålla "att Rostocks brunn med skäl kan räknas till de bättre af Sveriges mineralbrunnar, äfvensom att den visat sig på ett förvånande sätt verksam och välgörande i kroniska digestionslidanden, rheumatism och nervösa åkommor af hvarjehanda art" m. m.

Requisitioner af rum och badterminer expedieras af Intendenten C. Gödecke, under adress Wenersborg, eller Åmål och Rostock.

DIREKTIONEN.

Prinsessan Victorias af England konfirmation.

Tre dagar efter den kejsrerliga prinsens af Frankrike födelse, Onsdagen den 20 Mars, fullbordades i den kongliga familjens krets en ceremoni, som i mera än ett afseende var af vikt; nemligen drottning Victorias äldsta dotters konfirmation. Engelska folket deltog på det lifligaste i denna händelse; ty dess drottning har, som moder och maka få sina likar, ojemförlig i uppfyllandet af sina pligter. Högkyrkan betraktade denna dag så som en högtidsdag, emedan drottningen alltid visat sig vara det, som hon enligt författningen är: denna kyrkas hufvud. Särskilt torde äfven en stor del af Tyskland hafva orsak att kasta en blick på denna kyrkliga handling, alldestund det med bestämdhet omtalas, att prinsessan är bestämd till gemål åt Preussens tronföljare.

Drottning Victoria har, sedan hon besteg thronen, för snart 20 år sedan, haft flerfaldiga anledningar till rättmätig stolthet och tacksambet mot försynen, men vi tro dock icke i högre grad än denna dag, då hennes förstfödda symboliskt utträdde ur barnåren och inträdde i livets mognare år. Högfidligheten var så enkel som förhållandena kunde medgifva. Sedan erkebiskopen af Canterbury, Dr. Summer, och biskoparne af Chester

PRINCESSAN VICTORIAS KONFIRMATION.

och Oxford jemte de öfrige hofkaplanerna klockan 12 intagit sina platser i Windsor-palatsets kapell, inträdde prinsessan i kapellet vid sin fader, prins Alberts arm. Om han med sitt kala hufvud och korpulens icke mera framstår som en yngling, har han dock genom dessa egenstaper vunnit så mycket mera i värdighet. Sedan han ledsagat sin dotter till en stol framför altaret, drog prinsen sig tillbaka åt venstra sidan af predikstolen till en stol, som befann sig bredvid drottningens och en rad stolar för de fem andra kungliga barnen. Midt emot dem sutto drottningen af Belgien, prinsessans gudmor, hertiginnan af Kent, likaledes vitne vid döpelseakten, hertiginnan och prinsessan Mary af Cambridge, prins Eduard af Sachsen-Weimar, prins Ernst af Leiningen och prinsen af Hohenlohe-Langenburg. Statens förnämsta embetsmän samt herrar och damer af hofstaten hade sina platser omedelbart bakom den kungliga familjen, och de öfrige till högtidligheten inbjudne voro fördelta i bönstolarne på begge sidor af kapellet.

Gudstjensten började med en hymn, sjungen af sångarne från kongl. St. Georgs-kapellet. Orgeln spelades af organisten vid drottningens privatkapell, Cusin. Biskopen af Oxford läste ingången och erkebiskopen förrättade ceremo-

nien, under det att prinsessan knäböjde för honom. Han slöt gudstjensten med en förmaning till konfirmanden och derefter sjöngs återigen hymn af kören.

Högtidligheten var af en mera rörande än storartad karaktér, ty alla densamma bevisande personer voro, med undantag af den förnödade betjeningen, närmare eller fjärrare beslägtad med prinsessan. De närvarande damernas klädsel var väl elegant, men icke prålande, under det att de fleste herrarne buro Windsor-uniformen med Strumpebands-ordens band och stjerna. Prinsessan bar en klädning af hvitt glaceradt siden, besatt med fem röda rosetter och rikt prydd med hvita band och spetsar.

Underbarnet Raisin.

En tragisk historia.

Omkring medlet af 17:de århundradet lefde i staden Troyes i Frankrike en organist vid namn Jean Baptiste Raisin, som var bekant såsom en bildad och i sin konst skicklig man. Men alldenstund han hade stor familj och en slösaktig hustru, befann han sig alltid i de bekymmerfullaste omständigheter. Men nöden gör uppfinningsrik!

Bland de fyra barn, som han utbildade i sin egen konst, musiken, visade i synnerhet det yngsta stor uppmärksamhet och skicklighet. Det var en gosse, som fadren, trots dess lilla och spensliga kroppsbyggnad, redan från dess tredje år hade lärt att spela på spinett, (ett slags klavér) och hvarpå gossen redan inom några månader gjorde stora framsteg. Förvånad öfver den sällsynta förmåga, som det lilla barnet visade vid en ålder, då hos andra barn själsförmögenheterna knappt börja utveckla sig, beslöt Raisin att begagna barnets förmåga och att helt och hållet bygga sin framtida lycka på detta barn. För detta ändamål uppfann han en spinett af besynnerlig konstruktion. Detta instrument hade tre synliga klaviaturer; dess längd utgjorde ungefär tre fot, bredden 52 tum och det öfvertäckta inre rummet var ännu en gång så stort som på ett vanligt klavér. Då konstnären hade laggt sista handen vid denna sin uppfinning, öfvergaf han sin hembygd och begaf sig med hustru och barn till Paris, dit han också bragte sitt nyuppfunna instrument.

Han anmälde sig hos polisen, i det han lofvade ett af de sällsyntaste skådespel, och erhöill tillstånd att uppslå ett stånd på torget i förstaden St Germain. Derefter utfärdade han de erforderliga annonserna och affischerna och försäkrade, att hans spinett på befallning skulle spela alla slags arier. Denna försäkran redade mängdens nyfikenhet, och redan den första föreställningen utföll med afseende på intäkten så gifvande, att den vida öfverträffade organistens djerfvaste förväntningar. Man påstod enstämmigt, att den nya spinetten var ett under i mekaniken. Öfverallt spridde sig ryktet härom, alla trängdes efter att få se detta under och alla lemnade ståndet med förvåning. Vid början af föreställningen, säger den franske skriftställaren, från hvilken vi låna detta meddelande, satte sig Raisins äldste son, som var 5½ år gammal, jemte sin lilla syster vid ett af klaviaturerna, och vid ett annat tog fadren plats. Derefter föredrogo de för åhörarne en konsert, efter hvilkens slut alla tre höllo upp sina händer. Nu upprepade tredje klaviaturen, hvars tangenter spelades af osynliga händer, samma simfoni, och det med en noggrannhet och uttryck, som hänryckte alla åhörarne.

För att stegra de kringståendes beundran, tog den blott på vinst spekulerande organisten sin tillflykt till taskspelareknep, som narrade till och med de klokaste och förvånade de skickligaste mekaniker. Han låtsade nemligen efter det första försöket, som om han med största ansträngning uppdrog ett i instrumentets inre doldt drifverk, och det förfärliga buller, som det härvid i rörelse satta hjul åstadkom, ökade den afsedda förblindelsen. Man var färdig att svärja på, att det lilla magiska instrumentet inneslöt något trolleri.

”Det är en stor serinett (ett positiv, som tjenar till att dressera sångfåglar), som med tillhjälp af en dertill inrättad vals spelar ariernal” menade några åhörare.

Detta bedömande kom konstnären till pass, ty plötsligen lät han sin äldste son och dennes syster, den lilla Babetta, träda tillbaka, och befallde derefter instrumentet i barsk ton: ”Spinett, spela den och den arian!” Och den lydiga spinettens åtlodde genast befallningen.

”Spinett, tig!” — Och instrumentet tystnade.

”Spinett, spela vidare!” — Och ögonblickligen fortför den vid den afbrutna ackorden.

”Spinett, spela ett stycke af din egen komposition!” Och den lydiga spinetten lät höra en munter och ljufvig melodi, genom hvilken hela församlingen försattes i den gladaste stämning.

Efter dessa aflagda profansåg den förvånade mängden organisten för en trollkarl, hvilken såtillvida förtjente detta namn, som han i kortare tid än 5 veckor hade förvärfvat sig en förmögenhet af öfver 50,000 rdr, hvilken, om den blifvit rätt förvaltad, skulle räckt till för honom och hans familj till ett för framtiden sorgfritt lif.

Emellertid hade ryktet om instrumentet och dess uppfinnare spridit sig öfver hela Paris' område, och till och med konungen hyste den önskan att få se begge delarne. Raisin begaf sig alltså till Versailles och uppbjöd der allt, för att bibehålla det ernådade ryktet. Militära marscher, omtyckta arier och simfonier af de bästa mästare föredrogos ganska bra af äldste sonen och den lilla Babetta; men ännu mästerligare upprepades de af själva instrumentet.

Den genom hofvets bifall smickrade organisten glömde, att ofta det, som på ett ställe är passande, förolämpar på ett annat den goda smaken, och ville försöka resultatet af det bullrande hjulet i det kungliga slottets salar. Han satte maskinen i rörelse, men förolämpade genom detta vidriga buller prinsessornas och hofdamernas fina öron på ett så ömtåligt sätt, att drottningen, Anna af Österrike, lät befalla honom att öppna instrumentet, för att kunna betrakta dess inre mekanism. Den bestörte organisten sökte, för att icke prisgifva den hittills oupptäckta hemligheten af hans underinstrument, att slippa fullgöra denna befallning, i det han sade sig icke hafva instrumentets nyckel hos sig.

”Välän!” sade drottningen, ”då skall man öppna det på annat sätt, den derigenom uppkomna skadan skall jag ersätta.”

Den bestörte Raisin måste lyda och öppna instrumentet. Huru stor var icke hofvets öfverraskning, då man, efter spinettens öppnande, fick se det allratäckta-

ste lilla barn, liknande en liten Amor, sitta vid ett i midten af kistan anbragt klavér. Detta var nyckeln till gåtan, med hvars lösande i så lång tid så många snusföruftiga hade bråkat sin hjerna. — Man skyndade nu att ur sin fångenskap förhjelpa den lille gossen, som längre än vanligt hade suttit i sitt fängelse och som nu vid åsynen af hela hofvet blef så förskräckt, att han var nära vid att falla i vanmägt. Då han åter sansat sig, gaf den lille Raisin hofvet ett nytt skådespel. Under det att hans syster Babette slog takten, spelade han på den yttre klaviaturen flera svåra saker, så att han af de kringstående öfveröstes med beröm och så rikligen begåfvades, att hans far med knappöd kunde uppsamla den mängd guldmynt, som tillkastades honom.

F. d. organisten var numera icke nöjd med de i kort tid förvärfvade kapitalerna. Törsten efter större rikedomar väckte hos honom de omätligaste planer, och han dressarade nu sina barn till uppförande af små skådespel, bland hvilka en liten farce under titel: "Korfven från Troyes" fann största bifall. Den lille Raisin, som fått hufvudrollen i denna pjese, visade sig från topp till tå invecklad i ett stycke brunt taft i form af en korf, som vid slutet af tredje akten, då sällskapet sätter sig till taffels, frambars. De små skådespelarne ådagalägga en förträfflig appetit, och sedan de rikligen njutit af åtskilliga andra rätter, proponerar en att äfven anfälla korfven, som såg så delikat ut. Han skär också verkligen från öfre ändan flere skifvor och utdelar dem till sina bordsgäster. Men då han vill sönderskära korfven i midten, föregår ett under, ty den slingrar sig nu fram emellan talrikar och flaskor, söndersliter sin tunna svepning och visar sig som en digris, som springer omkring åt alla kanter och bemödar sig att bita de skrämde gästerna i benet. Slutligen tager en af de små gästerna mod till sig, närmar sig den fruktade varelsen, viker åter tillbaka, närmar sig åter och försöker slutligen att gripa digrisen vid svansen. I detta ögonblick låter digrisen sin svans fara och förvandlar sig till en ståtlig liten satan, med horn i pannan och dolk vid sidan. Denna dolk drager den lille bytingen behändigt ur slidan och går löst på korfvens amatörer.

Men en dag öfverskred en af de små skådespelarne vid namn Lefebre, gränserna för sin rôle och väjde sig emot den honom förföljande lille satungen med ett litet spjut. Leken blef hetare och Lefebre sårade dödligt den lille motståndaren.

"Min Gud!" ropade den lille Raisin, "jag kan ej mera."

Man bar honom skyndsamt bort från scenen och räckte honom all möjlig hjälp; men alla bemödanden voro fruktlösa; han dog följande morgon och upprepade före sin död oupphörligt de orden: "Lefebre rår ej därför, han är oskyldig! — Hvad skall det blifva af mina stackars syskon!"

Babette hade blifvit vanmäktig, då hon såg sin broder sårad. Efter hans död blef hon grubblande, derefter sinnessvag och dog, icke 14 år gammal.

Återblick.

Den 16:de innevarande April hade konferensledamöterna sin sista sammankomst. Hufvudsumman af den dagens förhandlingar utgjordes väl af ömsesidiga lyckönskningar till det goda resultatet. Verlden har fred, Napoleonska dynastien är erkänd och Ryssland — icke förödmjukadt. Så mycket blef vunnet. Buol, Manteuffel, Cavour och Clarendon hafva redan gjort afskedsuppvaktning hos kejsaren. — Ett storartadt kanalarbete, hvarigenom Paris skall förbindas med Dieppe — Seine med hafvet — är projekteradt. Kostnaderna uppskattas till 400 millioner francs; men också kommer man att gräfva tillräckligt, äfven för djupgående fartyg. Prinsen-thronarvingens dop lär vara utsatt till den 21:ste Juni.

Vi ha omnämnt, huruledes Krimmedaljer ordentligt regnat öfver de engelska trupperna; nu har turen kommit till de franska. En engelsk tapperhets-medalj tillfaller den värdigaste inom hvarje hundra af franska arméen. Gardet hemväntas till London den 17:de Maj.

Det olyckliga Italien, till hvars af Cavour i kongressen framburna klagan, man icke velat lyssna, slits under spänningen emellan Österrike och Sardinien. Dessa båda makter hålla hvar sina gränser besatta och synas ingenting mindre än fredligt stämda. I Parma förer Österrike ett barbariskt skräckvälde. Fästningarne öf-

verfyllas af arresterade. Sakerna synas snart vara bragte på spetsen och sedan behöfves blott en liten gnista, för att upproslågan skall blifva allmän. Det visar sig också, att Italiens angelägenheter börjat väcka farhågor hos de vederbörande, som pläga hafva öppna ögon. Ryska sändebudet i Paris, Kisselew, uppehåller sig för närvarande i Rom, under förevänning att avsluta ett konkordat mellan Ryssland och påfven. Grefve Orloff har plötsligt erinrat sig, att han har en blesserad son i Neapel, dit han nu skyndar, i stället att stanna i Paris till September, såsom ämnadt varit, och baron Hübner slår sig ned i Piemont. .

En militärkommission har dömt 130 personer bland de i den nyligen qvästa resningen i Valencia ertappade dels till döden, dels till arbete å fästning.

Reformerna, till följe af det turkiska emancipationsdekretet, krönas med framgång i de provinser, hvars innevånare stå i någon närmare beröring med Européerna; men röna motstånd annorstädes. Oroligheterna i Karamenien äro ännu icke stillade och i Armenien väntar man ett utbrott. Ali Pascha skall resa till London, att öfverbringa Prins Albert Medjeddje-ordens insignier. Porten har afsatt hospodarerna (furstar) i Moldau och Wallachiet samt ersatt deras plats med kaimakaner (ståthållare).

Nesselrode lemnar Rysslands utrikes politik, efterträdd af sändebudet i Wien, Gortschakoff; men bibehåller sina funktioner som rikskansler. Landtvärnet har blifvit upplöst.

För sin slutliga medgörlighet att underteckna helstatsförfatningen har arfprinsen Fredrik Ferdinand i Danmark, på krigsministeriets framställning, af konungen blifvit återinsatt i generallöjtnants nummer och gage. En ny jernväg är anlagd emellan Roeskilde och Korsöer.

I öfrigt ingenting af intresse hvarken från ut- eller inlandet.

Marknaden här i Götheborg har passerat särdeles obemärkt. Thomander står främst på förslaget till Lunds biskopsstol. Landtmännen i våra bygder vänta på regn och utgifvaren af Söndagsmagasinet skulle gerna se, om, till fortsättningen af hans tidskrift, någonting nytt ville hända, som vore högst förtjent att återgifvas både med bild och ord. B.

Bara ingen politik! Jag har nu andra saker att tänka på.

Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 129—136,
samt Musikbihanget: pag. 13—16.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 4 Maj.

C. PETERSENS OFFICIN 1856.